

Το μοίρασμα της ζωής.

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους.

Ο σύγχρονος τρόπος ζωής, με την έντονη επικοινωνία, δεν μας έφερε πιο κοντά τον ένα στον άλλο, αλλά, μάλλον, απομόνωσε τον καθένα στα δικά του προβλήματα και στο δικό του πόνο. Το σύμπτωμα της εποχής, η μοναξιά, επηρεάζει την ποιότητα τής ύπαρξής μας, που πλάστηκε για κοινωνία και σχέση.

Όσοι κατάφεραν ν' αντισταθούν στη μαζοποίηση, στη φαινομενική φιλία με τα Facebooks, κι ό,τι εικονικό προσφέρει η σύγχρονη τεχνολογία, και κινηθήκαν προς τη φιλία, τον έρωτα, την παρέα, την κοινωνία, δηλαδή, και τη σχέση, ένιωσαν πληρότητα, χαρά και ανάπαυση.

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως δεν έχουν τις προσωπικές τους δυσκολίες και πειρασμούς, τον προσωπικό τους πόνο. Το μοίρασμα, όμως, το κάνει να μειώνεται, ν' αντέχεται, να σηκώνεται.

Η Πέλη Γαλίτη – Κυρβασίλη, στο σημαντικό της βιβλίο Τραύμα και Θαύμα, σημειώνει: «Ο ανθρώπινος πόνος είναι κοινός για όλους και βοηθάει

πολύ να το σκεφτόμαστε αυτό, προκειμένου να μειωθεί η ένταση με την οποία βιώνουμε το γεγονός»[1].

Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο, έγινε άνθρωπος, και μοιράστηκε τη ζωή μας σ' όλες της τις πτυχές, ακόμα και το θάνατο. Οι χριστιανοί δεν μπορεί να έχουν το όνομά Του και να συμπεριφέρονται εγωκεντρικά, αδιαφορώντας γι' αυτή την ανθρώπινη ανάγκη.

Η Θεία Λειτουργία, ως έργο του λαού (λείτος= λαός και έργον = δημόσιον έργο, κατά την ετυμολογία της λέξεως), γίνεται για να μαζευτεί ο λαός του Θεού, να ενωθεί και ν' αποτελέσει το Σώμα του Θεανθρώπου Χριστού. Η μη συμμετοχή σ' αυτή τη σύναξη φανερώνει την απομόνωση, τη μοναξιά, τη διάσπαση. Εδώ βρίσκεται η ουσία της αμαρτίας στο να μην εκκλησιάζεται κανείς, κυρίως την «ημέραν του Κυρίου», την Κυριακή.

Βέβαια, ο εκκλησιασμός που περιορίζεται σε μια παρουσία στο ναό χωρίς σχέση και μοίρασμα ζωής στην καθημερινότητα, δείχνει παθολογική συμπεριφορά όμοια με των μελών της οικογένειας που απλά συγκατοικούν χωρίς να επικοινωνούν.

Το να μοιράζεσαι τη ζωή σου έχει, ασφαλώς, κόστος. Δεν ξέρεις στην πορεία τι θα εισπράξεις, τι απογοήτευση θα δεχτείς και σε τι ρίσκο ρίχνεις τον εαυτό σου. Ο άνθρωπος με τον οποίο θέλεις να μοιραστείς τα βαθύτερά σου βιώματα, είναι, ως άνθρωπος, απρόβλεπτος. Ποιος περίμενε εγκατάλειψη του Χριστού από τους μαθητές και τον Πέτρο στην πιο κρίσιμη ώρα;

Παρ' όλο αυτό και τους διάλεξε πριν και τους έστειλε να κηρύξουν μετά. Η συγχώρεση της ανθρώπινης αδυναμίας και πτώσης μάς κάνει όμοιους με το Χριστό που πιστεύουμε και διευρύνει την ύπαρξή μας, ώστε να ζήσουμε τη ζωή Του «νυν και αεί».

Κι ακόμα, πιο σημαντικό, να γινόμαστε για κάποιους αυτοί με τους οποίους θα μπορούν να μοιραστούν τον πόνο, τη χαρά, την απογοήτευση, την ελπίδα και τα όνειρά τους. Τότε, θα κατανοήσουμε το ομοούσιο της ανθρώπινης φύσης και θα χαρούμε την ενότητά της.

[1] Εκδ. Εν πλω, Αθήνα 2021, σ. 103

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>